

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Rutschem ve věci

žalobce: M. H.
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem
se sídlem AK Ledčická 649/15, Praha 8

proti
žalovanému: Krajský úřad Kraje Vysočina
se sídlem Žižkova 1882/57, Jihlava

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. září 2017, č. j. KUJI 64045/2017,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalovaný shora označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Havlíčkův Brod ze dne 3. května 2017, č. j. MHB_DOP/3179/2016-14, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že dne 19. 7.2016 ve 14:55 hodin na

silnici č. II/344 v obci Dolní Krupá v místě u autobusové zastávky, okres Havlíčkův Brod, nebyl jako řidič osobního automobilu tovární značky Nissan Primera, registrační značky x, za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem. Za to mu byla uložena pokuta ve výši 2. 000,- Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Obsah žaloby

2. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí, navrhl jeho zrušení, jakož i zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Žalobní námítky soustředil do následujících bodů.
3. V prvním z nich namítl, že popis skutku ve výroku neumožňuje subsumpci pod zvolenou skutkovou podstatu, neboť ačkoliv je žalobci kladeno za vinu porušení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, správní orgán ve výroku neuvádí, zda mělo být sedadlo, na kterém žalobce seděl, povinně vybaveno bezpečnostním pásem. Správní orgán ve výroku rozhodnutí ani v jeho odůvodnění také neodkazuje na zvláštní právní předpis, který by povinnou vybavenost sedadla žalobce stanovoval. Protože se danou problematikou správní orgán vůbec nezabýval, je dle žalobce rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Výrok prvoinstančního správního rozhodnutí je dle žalobce nezákonný i z toho důvodu, že správní orgán překročil svoji pravomoc, pokud mu závazně a vynutitelně stanovil, že musí uhradit pokutu a náklady řízení převodem na bankovní účet. Zmocnění k takovému postupu žalobce ve správním řízení nenašel, odkázal v souvislosti s tím na § 163 odst. 3 daňového řádu.
4. Ve druhém žalobním bodu namítl žalobce preklusi přestupkového jednání. K přestupku mělo dojít dne 19. 7. 2016, bylo jej tedy možné projednat ve lhůtě do 19. 7. 2017. Rozhodnutí žalovaného však bylo doručeno až dne 7. 9. 2017. V souvislosti s tím žalobce odkázal na článek XXVI. novely zákona o přestupcích č. 204/2015 Sb., z něhož plyne, že článek II. odst. 3 novely není uveden mezi výjimkami, které nabývají účinnosti již prvním dnem druhého kalendářního měsíce následujícího po vyhlášení zákona (tedy dnem 1. 10. 2015). Toto ustanovení tak nabylo účinnosti až prvním dnem měsíce čtrnáctého kalendářního měsíce po vyhlášení zákona, tedy dnem 1. 10. 2016. Aplikace § 20 zákona o přestupcích, ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti zákona č. 204/2015 Sb. (s přerušáním běhu preklusivní lhůty dle odst. 2,3) je vázána k účinnosti přechodného ustanovení dle čl. II novely. Rozhodným dnem je tedy den 1. 10. 2016. Hmotněprávní úprava odpovědnosti za přestupek ve znění novely č. 204/2015 Sb. tedy musí být dle žalobce aplikována na přestupky spáchané právě od tohoto data. Na přestupky spáchané do 30. 9. 2016 by měla být aplikována původní úprava odpovědnosti za přestupky před účinností novely č. 204/2015 Sb.
5. Dále žalobce namítl, že uložená pokuta ve výši 2. 000,- Kč je nezákonná, protože správní orgán nezohlednil všechna zákonná kritéria vymezená v § 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o přestupcích“), a naopak zohlednil kritéria nezákonná (a to samotnou sankci, kterou je možné za daný přestupek uložit). Z přípustných kritérií pak zohlednil pouze přestupkovou minulost žalobce a míru zavinění, přičemž u druhého z nich neuvedl, zda je hodnotil jako přitěžující či polehčující okolnost, u obou pak neuvedl, jaký vliv měla míra zavinění na konečnou výši pokuty. Jedná se tak o úvahy nepřezkoumatelné.

6. Ve čtvrté žalobní námitce žalobce uvedl, že správní orgán nedostatečně odůvodnil, proč upřednostnil tvrzení policistů, že nebyl připoután, před jeho tvrzením, že připoután byl. Soulad výpovědí policistů a dalších podkladů rozhodnutí (což jsou listiny sepsané vyslechnutými policisty) nemusí nutně znamenat, že se jedná o výpovědi a podklady pravdivé. Správní orgán se však věrohodností vyjádření žalobce vůbec nezabýval a věrohodností výpovědí policistů se zabýval zcela povrchně a nedostatečně. Neprovedl dostatečné hodnocení důkazů a i v důsledku toho je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
7. Žalobce dále nesouhlasil se závěrem žalovaného, že k naplnění materiální stránky přestupku došlo již naplněním znaků skutkové podstaty. Měl se zabývat alespoň sdělením jeho matky, že měl být nepřipoután pouze na malou chvíli, tedy jednalo se o zcela bagatelní jednání, za které je neadekvátní udělovat pokutu a body, neboť se v podstatě nic nestalo.
8. V poslední žalobní námitce žalobce znovu namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, protože správní orgán odůvodnil závěr o nedbalosti nevědomé zcela nedostatečně, neboť tato forma zavinění má zákonné znaky, jejichž naplnění musí správní orgán nejen tvrdit, ale i prokázat a odůvodnit, což se nestalo. Znovu namítl, že správní orgán neodůvodnil hodnocení důkazů jednotlivě a ve vzájemných souvislostech, resp. učinil tak velmi omezeně.
9. Krajský soud nepovažuje za nutné, aby obsah žaloby popisoval podrobněji, neboť v konkrétnostech se bude jednotlivým žalobním bodům věnovat v nalézací části tohoto rozsudku a obsah žaloby je ostatně účastníkům řízení dobře znám.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

10. Žalovaný se v něm omezil pouze na obecné konstatování, že žaloba není důvodná a navrhl její zamítnutí.

IV. Jednání soudu

11. Při jednání soudu dne 8. 10. 2019 odkázal zástupce žalobce na obsah žaloby. Za významný považoval zejména bod III. žaloby, v němž je namítáno nedostatečné zohlednění všech zákonných kritérií relevantních pro stanovení výše pokuty. Správní orgány se dle něj v posuzované věci jednak nezabývaly všemi zákonnými kritérii vymezenými § 12 zákona o přestupcích, neuvedly dále, zda se jedná o polehčující, přetěžující, či neutrální okolnosti, a nesdělily, jaký vliv mělo to které kritérium na stanovení výše sankce. Na podporu tohoto svého závěru odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu.
12. Dále odkázal zástupce žalobce na bod I. žaloby, kdy dle jeho názoru v daném případě uvedený odkaz na zákonné ustanovení zakotvující povinnost vozidla být vybaveno bezpečnostními pásy není obsažen ani ve výroku rozhodnutí, ani v jeho odůvodnění. Závěrem svého přednesu pak konstatoval, že nesouhlasí s judikатурními závěry Nejvyššího správního soudu, které se týkají aplikace článku II. odst. 3 zákona číslo 204/2015 Sb. Je přesvědčen, že bylo úmyslem zákonodárce, aby účinnost tohoto ustanovení nastala až dnem 1. 10. 2016. Avizoval, že rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, která zaujala odlišné stanovisko, bude napadat, či je již napadl u Ústavního soudu.

V. Skutkové a právní závěry krajského soudu

13. Krajský soud poté přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“).
14. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body. Dospěl přitom k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

A. Skutkový stav věci

15. Z předloženého správního spisu zjistil, že správní orgán I. stupně obdržel dne 4. 8. 2016 od Policie České republiky, Obvodního oddělení Havlíčkův Brod, Oznámení o přestupku, z něhož plyne, že dne 19. 7. 2015 ve 14:55 hodin před autobusovou zastávkou v obci Dolní Krupá bylo hlídkou OOP Havlíčkův Brod zastaveno vozidlo r. z. x jedoucí směrem na Havlíčkův Brod, přičemž řidič (žalobce) za jízdy nebyl připoután bezpečnostním pásem, čímž porušil ustanovení § 125 odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Přílohy tohoto oznámení tvořily formulář Oznámení přestupku – Odevzdání věci ze dne 19. 7. 2016, který žalobce odmítl podepsat, a úřední záznam sepsaný jedním z členů hlídky Mgr. V. Š. z téhož dne, který zachycoval průběh předmětné silniční kontroly optikou zasahujících policistů.
16. Správní orgán I. stupně následně dne 22. 12. 2016 vydal Příkaz o uložení pokuty za spáchání shora uvedeného přestupku, proti němu však žalobce podal včas odpor.
17. Správní orgán poté sdělením ze dne 2. 3. 2017 předvolal žalobce k nařízenému ústnímu jednání ve věci na den 27. 3. 2017. Z tohoto jednání se žalobce, resp. jeho zástupce, omluvil. V rámci jednání byli mimo jiné jako svědci vyslechnuti oba policisté, členové zasahující policejní hlídky.
18. Žalobce byl potom opakovaně informován o možnosti seznámit se s podklady před vydáním rozhodnutí ve věci ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, k jeho žádosti mu byl zaslán i shora zmíněný protokol z ústního jednání. Žalobce však již nereagoval.
19. Dne 3. 5. 2017 proto vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, kterým rozhodl, jak shora uvedeno. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce včas odvolání, o němž rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.

B. Právní závěry

20. Krajský soud předně předesílá, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47).
21. Dále k jednotlivým žalobním bodům:

1. Vady výroku

22. Správní orgány obou stupňů ve výrocích svých rozhodnutí uvedly, že žalobce porušil ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, přičemž toto ustanovení ukládá řidiči povinnost být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, pokud

jím je sedadlo povinně vybaveno podle zvláštního právního předpisu. Poznámka pod čarou odkazuje na zákon č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, a na již neúčinnou vyhlášku č. 341/2002 Sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích. Toto ustanovení je zařazeno v hlavě II zákona o silničním provozu nazvané „Provoz na pozemních komunikacích“. Dále pak správní orgány uvedly, že v důsledku porušení této právní povinnosti žalobce spáchal přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, dle něhož se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.

23. Zákon o silničním provozu tedy, ve svém § 6 odst. 1 písm. a), výslovně stanoví povinnost řidiče být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem. Odkazu na zvláštní právní předpis stanovující povinnost, aby sedadlo bylo povinně vybaveno bezpečnostním pásem, tedy není ve výroku rozhodnutí o přestupku ani v jeho odůvodnění třeba.
24. Zároveň správní orgány neměly dle krajského soudu povinnost zabývat se tím, zda bylo žalobcovo vozidlo bezpečnostními pásy podle zvláštního právního předpisu (viz shora) povinně vybaveno, neboť o tom ve správním řízení nevznikly žádné pochybnosti.
25. Žalobce totiž přišel s tímto tvrzením až v žalobě. V průběhu správního řízení měl přitom dostatek příležitostí, aby namítal, že připoután bezpečnostním pásem být nemusel, protože jeho vozidlo jím povinně být vybaveno nemusí.
26. Krajský soud proto považuje za logické očekávat, že pokud by tomu tak skutečně bylo, řidič takového vozu by s tímto tvrzením přišel ihned poté, co by mu takové pochybení bylo policií vytknuto. Řídit takové vozidlo je totiž dnes výjimečné, zvláště pokud jde o vůz vyrobený v roce 1997, jako v případě vozidla řízeného žalobcem.
27. To se však nestalo, žalobce takovou námitku nevznnesl ani při projednávání přestupku dne 19. 7. 2016, ani kdykoliv poté v průběhu správního řízení. Ostatně i jeho žalobní tvrzení v tomto směru zůstalo ve zcela hypotetické a obecné rovině. Žalobce skutečnost, že předmětný vůz nemusel být povinně vybaven bezpečnostním pásem, nikterak nedoložil.
28. Vadou výroku, v důsledku níž by krajský soud musel napadené rozhodnutí i prvoinstanční rozhodnutí zrušit, není ani skutečnost, že správní orgán I. stupně ve výroku stanovil, že pokutu a náklady řízení lze uhradit ze strany žalobce pouze na účet správního orgánu a nezmínil další možnosti úhrady. Uvedená část výroku je totiž pouze informativní. Výrok dle § 68 odst. 2 správního řádu tuto informaci o způsobu platby pokuty a nákladů řízení obsahovat vůbec nemusí, přičemž je na účastníkovi, jakým způsobem pokutu a náklady řízení zaplatí. Ostatně žalobce ani netvrdí, že by správní orgán odmítl přijmout jeho platbu provedenou jiným než výše uvedeným způsobem. Netvrdí-li stěžovatel, že platbu provedl jiným způsobem a správní orgán ji odmítl převzít, nelze přisvědčit tomu, že ho správní orgán I. stupně omezil na jeho právech. Právní jistotu pak nemůže narušovat čistě hypotetická otázka, zda by správní orgán platbu provedenou jiným způsobem vůbec akceptoval.

2. Prekluse

29. Problematikou aplikace ustanovení § 20 zákona o přestupcích, ve znění zákona č. 204/2015 Sb., část první, čl. I., bod 6. a 7., se v minulosti opakovaně zabýval Nejvyšší

správní soud. A to se zcela jednoznačnými judikatorními závěry, že uvedené ustanovení se aplikuje na přestupky spáchané ode dne 1. 10. 2015, nikoliv až na přestupky spáchané ode dne 1. 10. 2016, jak se domnívá žalobce. Krajský soud považuje za příléhavé v tomto směru odkázat zejména na body [18] až [32] rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 9. 2018, č. j. 7 As 87/2018-34 (všechna rozhodnutí správních soudů citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz), v nichž se danou problematikou zabýval velmi obsírně. Krajský soud považuje za nadbytečné, aby uvedenou část odůvodnění citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu citoval, a proto na ni v podrobnostech odkazuje. Na rozdíl od žalobce se totiž s těmito právními závěry plně ztotožňuje. Ke shodnému závěru pak dospěly i jiné správní soudy, např. Krajský soud v Ostravě v rozsudku ze dne 8. 8. 2018, č. j. 20 A 34/2017-47, nebo Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka Liberec v rozsudku ze dne 15. 2. 2018, č. j. 60 A 14/2017-49.

30. V přezkoumávané věci došlo ke spáchání přestupku dne 19. 7. 2016, tedy po 1. 10. 2015, shora citované ustanovení zákona o přestupcích již tedy na toto jednání muselo být aplikováno. Za situace, kdy k přestupkovému jednání došlo 19. 7. 2016, prvostupňový správní orgán vydal příkaz o uložení pokuty dne 22. 12. 2016 a rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci dne 7. 9. 2017, k zániku odpovědnosti žalobce za uvedené delikt ní jednání (preklusi) nedošlo.

3. Pokuta

31. Dle § 12 odst. 1 zákona o přestupcích se při určení druhu sankce a její výměry přihlédne k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek poškozen v disciplinárním řízení.
32. Na rozdíl od žalobce však krajský soud považuje kritéria vyjmenovaná v § 12 odst. 1 zákona o přestupcích za demonstrativní. Není tedy třeba, aby správní orgány vyčerpávajícím způsobem přezkoumávaly naplnění každého z nich. Účelem tohoto ustanovení je dát správním orgánům kritéria k potřebné individualizaci ukládané sankce, aby nebyla arbitrární a pouze obecně odůvodněná. Tento svůj právní názor si krajský soud dovolí podpořit odkazem na shodný judikatorní závěr učiněný Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 22. 11. 2017, č. j. 1 As 305/2017-32.
33. V posuzované věci správní orgán I. stupně k problematice stanovení výše pokuty uvedl následující: „Podle ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu se za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) uloží pokuta od 1. 500 Kč do 2. 500 Kč. Dle výpisu z evidenční karty řidiče bylo zjištěno, že se obviněný za období posledních tří let dopustil celkem tří přestupků a stav jeho bodového hodnocení jsou 4 body, což vypovídá o nedostatku kázně obviněného při účasti na provozu na pozemních komunikacích, a proto uvedené zjištění vyhodnotil správní orgán za přítěžující okolnost. Současně bylo přihlédnuto k míře zavinění, kdy jednání obviněného bylo hodnoceno jako nedbalostní nevědomé, neboť jiné nebylo prokázáno. V souladu s ustanovením § 12 zákona o přestupcích uložil správní orgán obviněnému sankci pokutu a to ve střední části rozpětí daného zákonem o silničním provozu, kterou považuje za důvodnou ve vztahu k závažnosti přestupku a za postačující k dosažení výchovného účinku. Současně při rozhodování správní orgán neshledal u obviněného důvody zvláštního zřetele hodné pro upuštění od povinnosti nahradit náklady spojené s projednáním přestupku.“

34. Na základě odvolání žalobce pak žalovaný na dané téma doplnil, že: „*Jak je patrné z odůvodnění napadeného rozhodnutí, správní orgán I. stupně při ukládání výše sankce posuzoval především odvolatele jako řidiče (v jeho neprospěch), kdy konstatoval, že v období tří let se dopustil celkem tří přestupků a stav jeho bodového hodnocení jsou 4 body. Tedy lze říci, že předchozí sankce uložené odvolateli za předchozí přestupky nesplnily svou preventivní funkci, a podle krajského úřadu bylo tedy na místě uložit pokutu v polovině zákonem stanoveného rozpětí. Důvody pro mimořádné snížení pokuty, které uvádí odvolatel v odvolání, žádným způsobem nedoložil, a proto jeho návrh na uložení co možná nejnížší možné pokuty nelze akceptovat.*“
35. Ze shora uvedeného dle krajského soudu plyne, která kritéria, z těch vymezených v § 12 odst. 1 zákona o přestupcích, správní orgány zohlednily. Nutno říci, že se jednalo o ta kritéria, možnost jejichž hodnocení vyplývala z obsahu správního spisu. Těžko mohly hodnotit např. pohnutku pachatele přestupkového jednání za situace, kdy se žalobce přestupkového řízení aktivně neúčastnil, na předvolání ke své účastnické výpovědi nereflekoval a k nařízenému ústnímu jednání ve věci se nedostavil.
36. S žalobcem nelze souhlasit ani v tom, že z hodnocení kritérií správními orgány nelze dovodit, ke kterým ze zjištěných skutečností přihlédly jako k okolnosti polehčující, přitěžující či neutrální. Ze shora citované dikce odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů (neboť ta tvoří jeden celek) je zcela zřejmé (i bez toho, že by to bylo správním orgánem výslovně memorováno), že k okolnosti, že žalobce spáchal v posledních třech letech coby řidič motorového vozidla 3 přestupky, za které mu byly připsány do registru řidiče 4 body, přihlédl správní orgán coby k okolnosti přitěžující. Naopak ke skutečnosti, že žalobce spáchal přestupek v důsledku nedbalosti nevědomé, coby nejmírnější formy zavinění, přihlédl jako k okolnosti polehčující.
37. Žalobce se mylí rovněž v tom, že správní orgány hodnotily jako kritérium samotnou sankci, kterou lze za uvedený přestupek uložit. Pouze konstatovaly rozsah výše pokuty, kterou lze dle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu za daný přestupek uložit.
38. Z dikce odůvodnění pak rovněž lze dovodit, jak se hodnocení posuzovaných kritérií odrazilo ve výši uložené pokuty, tedy proč správní orgány žalobci uložily pokutu právě ve výši 2. 000,- Kč, tedy v polovině zákonem stanoveného rozmezí.
39. Samozřejmě, i krajský soud si umí představit, že by dané problematice mohly správní orgány věnovat ještě větší pozornost, že by odůvodnění jejich rozhodnutí o výši uložené pokuty mohlo být preciznější a košatější. Ale to by bylo možné konstatovat prakticky u každého správního, ale i soudního, rozhodnutí. Téměř vždy totiž existuje prostor pro vylepšení odůvodnění rozhodnutí správního orgánu i rozhodnutí soudu, ať jde o zdůvodnění kterékoliv skutkového či právního závěru. Způsob, jakým v přezkoumávané věci správní orgány dospěly ke stanovení druhu sankce a její výměry ve světle kritérií demonstrativně vymezených v § 12 odst. 1 zákona o přestupcích však považuje krajský soud za sice nikoliv vyčerpávající, ale rozhodně za přezkoumatelný. Je z něj možno ověřit, že správní orgány nepřekročily zákonné meze správního uvážení a stanovily sankci v přiměřené výši.

4. Věrohodnost

40. Pokud jde o výpovědi svědků, členů policejní hlídky, která zastavila vozidlo řízené žalobcem a zjistila spáchání předmětného přestupku, je z odůvodnění prvoinstančního správního rozhodnutí zřejmé, že jim správní orgán přikládal značnou váhu, neboť je v úplnosti citoval. Následně uzavřel, že z provedeného dokazování plyne, že spáchání přestupku bylo spolehlivě prokázáno. Konstatoval, že žalobce neučinil ve správním řízení žádný návrh a nepředložil žádný důkaz, který by podporoval jeho tvrzení, že se přestupku nedopustil. Uvedl, že vycházel z listinných důkazů a především ze svědeckých výpovědí policistů, ve kterých neshledal žádné nesrovnalosti. Jejich výpovědi se dle jeho názoru v popisu skutku shodují a jsou rovněž v souladu s dalšími podklady a důkazy obsaženými ve spisovém materiálu.
41. Na základě podaného odvolání pak žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že obě svědecké výpovědi se v podstatných rysech shodují, a to jak v tom, proč se policisté rozhodli vozidlo zastavit (tedy že řidič nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem), tak i v popisu průběhu kontroly vozidla. Také on uzavřel, že na základě výpovědí zasahujících policistů lze postavit najisto, že se žalobce přestupku skutečně dopustil.
42. Protože výpovědi zasahujících policistů byly již v úplnosti citovány v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, krajský soud tak již činit nebude a toliko na ně odkazuje. Ve shodě se správními orgány také on uvedené výpovědi hodnotí jako přesvědčivé a věrohodné, výpovědi netrpí žádnými nedostatky, které by zakládaly obavy o nestrannosti zasahujících policistů. Žalobce navíc žádným relevantním způsobem věrohodnost policistů nezpochybnil. Ani ve správním řízení, ani v řízení před správním soudem.
43. Ostatně, situace, kdy proti sobě stojí tvrzení policistů a přestupce, není nijak neobvyklá. Nastane-li, je nezbytné posoudit věrohodnost jednotlivých tvrzení, přičemž za tímto účelem je důležité mj. posoudit motivaci svědka k výpovědi. Otázkou samotné výpovědi policistů a jejího hodnocení z hlediska důkazního se Nejvyšší správní soud zbýval v rozsudku ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007 - 114, v němž mimo jiné konstatoval: „*K osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi Nejvyšší správní soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil. Nebyla proto shledána důvodnou námitka stěžovatele, že správní orgány i krajský soud vycházely v dané věci z „trojjediného zdroje“, jímž bylo „Oznámení přestupku“, úřední záznam a svědecká výpověď téhož policisty. Ostatně s ohledem na povahu věci se jiný v úvahu přicházející důkaz nenabízí.*“
44. Uvedené závěry jsou přílehlavé i na posuzovanou věc. Věrohodnost policistů mohou snižovat např. důkazy svědčící o jejich zaujatosti vůči osobě obviněného nebo o narušení jejich nestrannosti způsobené třeba způsobem jejich hodnocení a odměňování. Nedostatku nestrannosti policistů může nasvědčovat také zbytečná a neobvykle důkladná prohlídka vozidla, která následovala poté, co obviněný řidič odmítl podepsat souhlas s blokovou pokutou za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 - 63).

45. V daném případě ale krajský soud nezjistil žádné důvody, jež by motivovaly zasahující policisty ke lživé výpovědi. Žalobce pak nenabídl žádná tvrzení, jež by svědecké výpovědi zasahujících policistů znevěrohodňovala. Správní orgány tedy rozhodně nepostupovaly tak, že by výpovědi policistů coby svědků automaticky favorizovaly, jak namítal.
46. Naopak je z podstaty věci zřejmé, že je to právě žalobce, kdo má na věci na rozdíl od zasahujících policistů jednoznačný zájem. Jeho věrohodnost pak snižuje i nekonzistentnost jeho tvrzení v rámci žaloby, jejíž podstata sice vychází ze žalobcova postoje, že za jízdy bezpečnostními pásy připoután byl, ovšem v žalobní námitce týkající se materiální stránky přestupku (viz níže) se žalobce dovolává sdělení jeho matky na místě přestupkového jednání, podle něhož neměl být připoután pouze po malou chvíli.
47. Na podporu svých shora uvedených závěrů pak krajský soud odkazuje rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013 - 27, v němž shrnul problematiku dokazování v případě přestupků pozorovatelných (především obtížně pozorovatelných) pouhým okem, u kterých typicky dochází k situaci, že jediným důkazem je svědecká výpověď policistů.

5. Materiální stránka přestupku

48. Správní orgán I. stupně se problematikou naplnění jednoho ze znaků přestupku, tedy jeho materiální stránkou, zabýval ve druhém odstavci na str. 4 svého rozhodnutí. Konstatoval, že materiální znak je představován tím, že zaviněné protiprávní jednání alespoň nepatrně porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a zájmy uvedené v § 1 zákona o přestupcích. Současně uvedl, že formální znaky přestupkového jednání jsou koncipovány tak, aby naplňovaly v běžných případech i znaky materiální. Odkázal na znění § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu a uzavřel, že tam popsané protiprávní jednání (tedy nepřipoutání se za jízdy bezpečnostním pásem) ohrožuje jednu z nejdůležitějších hodnot chráněných citovaným zákonem, a to bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, přestože nedošlo k přímému ohrožení jiných účastníků silničního provozu.
49. S těmito závěry se krajský soud plně ztotožňuje a domnívá se, že se otázkou naplnění materiálního znaku přestupku v přezkoumávané věci správní orgán vypořádal způsobem správným a zcela dostatečným.
50. Obecně lze vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Teprve pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedošlo by k naplnění materiálního znaku přestupku.
51. K přidružení významných okolností vylučujících naplnění materiálního znaku přestupku v daném případě ovšem nedošlo, ostatně ani žalobce žádné neuvedl. Jeho odvolávka na sdělení matky na místě přestupku, že vozidlo řídil nepřipoután pouze po malou chvíli (i kdyby toto sdělení bylo pravdivé), takovou významnou okolnost rozhodně nepředstavuje. Naopak, přítomnost spolujezdce ve vozidle, jehož řidič není bezpečnostním pásem připoután, může případné následky tohoto protiprávního jednání jenom zhoršit a navýšit.

6. Zavinění

52. Ani poslední ze žalobních námitek nemohl krajský soud přisvědčit. Ve výroku svého rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedl, že se žalobce dopustil předmětného přestupku z nedbalosti. Této problematice se pak věnoval ještě v odůvodnění rozhodnutí, konkrétně v úvodu druhého odstavce na str. 4. Rovněž v návěti napadeného rozsudku je uvedeno, že přestupek byl spáchán z nedbalosti. Podrobněji se pak otázkou formy zavinění zabýval žalovaný na str. 9 přezkoumávaného rozhodnutí. Tam uvedl, proč je nutné v dané věci vycházet z toho, že přestupek byl spáchán z nedbalosti nevědomé, jak je definována v § 4 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích, a popsal, proč byly zákonné znaky nedbalosti nevědomé v žalobcově případě, resp. v případě žalobcova přestupkového jednání, naplněny. Není tedy pravdivé žalobcovo tvrzení, že by se správní orgány odůvodněním znaků nedbalosti nevědomé v jeho věci nezabývaly. Pokud pak jde o vymezení formy zavinění ve výroku rozsudku, souhlasí krajský soud s názorem žalovaného, že s ohledem na znění § 3 zákona o přestupcích postačuje, pokud je z výroku rozhodnutí zřejmé rozlišení, zda přestupkové jednání bylo spácháno z nedbalosti nebo zaviněně.
53. V návaznosti na závěrečnou obecnou výtku žalobce krajský soud ve stejné obecné rovině uzavírá, že v postupu správních orgánů obou stupňů při zjišťování skutkového stavu věci a při hodnocení obstaraných důkazů neshledal pochybení takové povahy, které by mohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé. Rozhodnutí obou stupňů pak ze všech důvodů obsažených shora v odůvodnění tohoto rozsudku neshledal nepřezkoumatelnými, a to ať už pro nesrozumitelnost či pro nedostatek důvodů.
54. Protože žádnou ze žalobních námitek neshledal krajský soud důvodnou, nezbylo mu, než žalobu zamítnout ve smyslu ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.
55. Žalobce v závěru svého návrhu požadoval, aby rozhodnutí v této věci bylo na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu publikováno způsobem, který by nezasahoval do práv na ochranu soukromí jeho i jeho obhájce. K tomu krajský soud konstatuje, že nejde o výhradu či námitku, která by se týkala merita věci, resp. která by jakkoliv s věcným projednáním případu souvisela, proto nemůže být v tomto řízení jakkoli řešena či posuzována. Podotknout je nutno i to, že nesouhlas či výhrady k publikaci rozhodnutí soudů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu nelze adresovat zdejšímu krajskému soudu, neboť ten rozhodnutí na těchto stránkách ani nezveřejňuje, ani předmětné stránky nespravuje.

VI. Náklady řízení

56. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad rámec běžné úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 8. října 2019

JUDr. Jan Rutsch v. r.
samosoudce

